

Wäschen - fréier

- Deen ass dach vill ze al fir hatt!
- Jo, mee en huet Suen! Do léisst eisereent sech dach net fléiwen!
- Wéini soll dann d'Hochzäit sinn?...

D'Gréitche seet léiwer näischt. Iwwert dem Schaffe lauschtert hatt de Fraen no, deenen d'Gesprächsthemen einfach net ausginn. Et geet ëm Hochzäiten, Gebuerten an Doudesfäll, ëm Streidereien tëscht Noperen an ëm déi krank Bomi. Zu Bruch um Wäschbuer geet et héich hier, an et fale Wieder, déi doheem kee géif an de Mond huelen.

Hatt muss drun denken, wat seng Mamm him mat op de Wee ginn hat.

- Wann s de wëlls gewuer ginn, wat et Neits am Duerf gëtt, da muss de op de Wäschbuer goen, wa Wäschdag ass.

Fir d'Gréitche ass dat haut fir d'éischt. D'Mamm hat hatt geschéckt, well si sech mat hirem décke Bauch net méi ka bécken. 't ass drop an drun, dass d'Gréitche ee Bridderchen oder eng Schwësterche soll kréien - da sinn si zu fënnf Kanner am Haus.

- Firwat kann de Fränz dat dann net maachen? hat hatt d'Mamm gefrot. Hien ass dach mäi grouse Brudder.
- Ee Maanskärel um Wäschbuer! hat d'Mamm geruff. Dee géif mam Bleil verjot ginn.
- Mat wat? wollt d'Gréitche wëssen.

- De Bleil ass eppes ewéi een déckt hëlzent Paddel, mat deem op d'Wäsch geklappt gëtt, huet d'Mamm erklärt. Mee heiansdo, wann um Wäschbuer Sträit ausbrécht, da gëtt et och alt emol Streech dermat. Dat ginn nawell zerguttstert Bëlzen a blo Plazen.

De Fränz hat dem Gréitche de Moie fréi ëmmerhi gehollef, d'Wäsch

mat der Schubbar dohinner ze féieren. Eleng hätt hatt dee ganze Koup net gepackt, zemoos wou se jo naass war an dowéinst nach méi schwéier wéi soss.

Well fir richtig hat de Wäschdag scho gëschter ugefaangen. Dunn hat d'Mamm him gewisen, wéi een d'Wäsch sortéiert: déi faarweg Saache beieneen, an déi wäiss och nach eemol getrennt, jee nodeem wéi reng oder wéi knaschteg se sinn. Dat huet ganz schéi gemëffelt! Dem Papp seng Schaffbox, mat där hien de Stall ausgemëscht huet, senge Bridder hir verschweessten Hiemer an dann dem Lisi seng Ënnerwäsch! Seng kleng Schwëster ass grad eréischt propper, mee dat klappt nach net ëmmer. A wat gëtt dat eréischt, wann de Puppelchen op der Welt ass! Mat all deene stoffte Wëndelen...

D'Gréitche huet fir d'éischt alles mat kalem Waasser ageweecht a geschruppt, fir dee graffste Knascht erauszekréien. An du koum dee kriddelegsten Deel. An där hëlzener Bidden huet hatt d'Saachen ageseeft a mat Waasser iwwergoss, dat niewendrun an engem grouse Kessel gekacht huet. D'Seef hat hatt virdru vun engem grouse Stéck erofigeraaspelt.

– Net ze vill, well Seef ass deier, hat seng Mamm et gewarnt. Wéi ech kleng war, hu mer amplaz Seef Äsche benotzt. Domadder gëtt et och propper, mee dat ass méi Aarbecht. D'Leit wëlle jo hautdesdaags ëmmer manner schaffen...

Dem Gréitche geet et och esou schonn duer mat der Aarbecht. An dobäi war dat gëschter alles nëmmen ee Kannerspill géint dat, wat et haut um Wäschbuer alles ze dinn huet!

Hatt knéit op enger hëlzener Këscht virun deem stengene Baseng. Seng Hänn si rout a seng Fangere steif. Hatt leet d'Wäsch Stéck fir Stéck op dee breede Bord an heet mat aller Kraaft mam Bleil drop, fir dass d'Seef an de Rescht Knascht erauszéien. Vun Zäit zu Zäit kuckt et ronderëm sech, ob et kee Sträit gëtt, well wa se dobäi dat Instrument benotzen, wëllt hatt sech léiwer zéien.

Verschiede Wäschstécker mussen och nach eng Kéier mat der Handbiischt geschruppt ginn, fir d'Flecken ewechzekréien. Da schwenkt hatt se am äiskale Waasser an dréint se gutt aus.

– Komm, ech paken der eng Hand un, seet d'Siss, déi eeler Fra, déi nieft him knéit. Déi Lällcher do packs du jo net eleng!

D'Gréitche ass frou, gehollef ze kréien. Si huelen déi grouss Dicher eent nom anere vun zwou Säiten an dréinen, sou datt eng laang Wurscht draus gëtt an d'Waasser erausdrëpst. Dann hänken se se nieft déi aner Saachen op eng hëlze Staang ënnert dem Daach vum Wäschbuer.

D'Gréitche wëscht sech de Schweess vun der Stier. Hatt huet de Réck an d'Knée wéi, seng

---

Ärem si schwéier wéi Bläi an hatt spiert seng Fangeren net méi vum kale Waasser.

Grad wéi hatt fäerdeg ass a sech ee Moment erblose wëllt, kënnt de Fränz mat der Schubbkar getrëppelt.

– Hues de scho Feierowend? freet hien.